

ONUN MÜSLÜMAN OLUŞU BİR ZAFER OLDU

Ahmet Türkan tarafından yazıldı
Cumartesi, 27 Nisan 2024 03:36 -

Hız. Ömer (r.a.) müslüman olmadan önce müslümanlar, Mekke müşriklerin baskılarından dolayı Beytullah'a gidip namaz kılamıyorlardı; ancak gizlice bir araya gelebiliyorlardı. Hız. Ömer (r.a.) müslüman olunca doğruca Beytullah'ın yanına gitti ve müslüman olduğunu haykırdı. Orada bulunanlar şiddetli tepki gösterdi. Ancak o, müşriklere karşı savaşını sürdürerek onların, müslümanlara gösterdiği muhalefeti kırdı ve bir avuç müslümanla birlikte herkesin gözü önünde Beytullah'ta namaza durdu. Abdullah İbn Mes'ud (r.a.)'in; "Ömer'in müslüman oluşu bir fetihtir" sözü, Hız. Ömer (r.a.)'ın Müslüman olmasının müslümanlar arasında büyük bir moral desteğini sağladığını göstermektedir. Bazı rivayetlere göre müslümanlığını ilk ilân eden kimse Hız. Ömer (r.a.) olmuştur. Hız. Ömer (r.a.) benliğini kuşatan imânın verdiği heyecanla, küfre karşı açık ve net bir şekilde, hiçbir tehdide aldırış etmeden mücadele ediyordu.

Müşrikler, cesaret ve kararlılığını eskiden beri bildikleri için ona sataşmaya cesaret edemiyorlardı. O, imân ettikten sonra müşriklere karşı çok sert davranmış ve dinini her ortamda, kimseden çekinmeden herkese meydan okuyarak savunmuştur. Hız. Ömer (r.a.), Medine dönemi boyunca İslâm'ın yücelişini etkileyen bütün olaylara aktif olarak iştirâk etmiştir. Resûlullâh (s.a.v.)'in önemli kararlar alacağı zaman görüşlerine başvurduğu kimselerin başında, Hız. Ömer (r.a.) gelirdi. Onun ileri sürdüğü görüşler o kadar isabetliydi ki; bazı ayetler onun daha önce işaret ettiğine uygun olarak nâzil oluyordu. Resûlullâh (s.a.v.) onun bu durumunu şu hadis-i şerif ile ifade etmiştir: * "Allâh (c.c.), hakkı Ömer'in dili ve kalbi üzere kıldı" Hız. Ömer (r.a.) şöyle buyurmuşlardır: "Gülmesi çok olanın heybeti azalır. Mîzâh yapan kıymetini kaybeder. Kim bir şeyi fazla yaparsa onunla tanınır. Konuşması fazla olanın hatâsı çoğalır. Hatâsı çok olanın hâyâsı azalır. Hayası azalanın takvâsı azalır. Takvâsı azalanın da kalbi ölür."

* (Muhammed Yusuf Kandehevî, Hayat'üs Sahabe, c.1, s.51)*